

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kürzaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények, előfize-
tési pénzek is köldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMŰ KÖZLÖNY.

Hirdetések árát

valamint nyil-téri közl-
ményeket kiadó-hivatalunk mé-
ret szerint olcsón szárit.

Egyes példányok kaphat-
nyomdánkban, Stark N. és
Szigethy Z. könyvkereszkben
számunként 5 krajczáré L.
Kéziratok vissza tartatnak.

M megjelenik hetenként háromszor:

vasárnap, szerdán és pénteken
a kora reggeli órákban.

Főszerkesztő:

SIMA FERENCZ.

Felelős-szerkesztő:

PINTÉR GYULA.

Lapunk megrendelhető:

a kiadó-hivatalban és lapkihordóink útján
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

Törpék gyülekezete.

Ha volt valaha ügyefogyottság, ha volt valaha szalmacséplés, ha volt valaha szellemi és erkölcsi koldusságnak megtestesülése, úgy az az, ami most a képviselőházban költségvetési vita* czim alatt folyik.

Apró emberkék, Bánffy Dezső törpe katonái vivják a liliputiak harcát az ujdonsült néppárt kisdud csapatjával, s erőfeszítésük egyfelől mosakodásból, másfelől szemrehányásból áll; míg a Kossuth-párt a tárgyalgosságot orve alatt szűl keserves kinok között „úsd agyon, de ne nagyon“-féle erőtlensé szintelen kritikákat.

Sehol semmi nyoma a magasabb szempontoknak, a szélesebb látókörű bírálatnak, a szakértelem megnyilatkozásának, az erőtlensé és öntudattól duzzadó bátorságnak és a hazafias fölbuzdulásnak. Mintha szándékosan szemrehányást akarnának tenni a magyar nemzetnek a beszélgető tisztelt honatyák: „Ime, lássátok, milyen képviselőket liferáltak; lássátok és — szégyeljétek magatokat.“

Ha igen fontos erkölcsi és taktikai oka nem volna is — pedig van — annak a tündető némaságnak, amelyre a komolyan szám-bavehető ellenzék: a nemzeti párt és a függetlenségi és 48-as anyapárt kárhoztatta magát, — arra mindenesetee jó ez, hogy fényesen bebizonyítsák, hogy a parlament nagy alakjainak részint kiszorítása, részint letorkolása mily buta és hazafiatlan cselekedet volt.

Tessék csak vissza gondolni arra az időkre, mikor egy Ugron Gábor, egy Apponyi Albert, egy Bartha Miklós, egy Horváth Nándor, egy Beöthy Ákos résztvettek a költségvetési vitában. Tessék az emlékezetbe visszaidézni azokat a magas szárnyalású beszédeket, amelyek e kiváló államférfiak ajkairól elhangzottak; azokat a szakszerű fejtegetéseket, azokat az életrevaló eszméket, azokat a gyakorlati életből merített hasznos észrevételeket, azokat a közszükség-érzethől fakadt indítványokat és követeléseket, amelyek mind előbbre vitték államéletünk fejlődését, és a hazafias érzésnek ama nemes kitöréseit, amelyek épúgy föllendítették a nép lelkében a nemzeti hagyományokhoz való törhetetlen ragaszkodást, mint ahogy megdönggették Bécsnek kapuit és megdöbben-tették hatalmas ellenségeinket.

S tessék már most végig nézni Bánffy Dezső parlamentjén. Ugyan ki tanul ezektől az emberektől, kiknek az érzületét és öhajtatást képviselik, kit lelkesítenek és kit félemlítenek meg ezek a szegény legénykék?

Ez a törvényhozás valóban nam egyéb, mint egy csomó ember, aki sem nem oszt, se nem sokszoroz, csak föléd és eléd min-

dent, a mit a német nem röstel kívánni, s Bánffy Dezső méltóztatik parancsolni.

Ennek az országnak ily en parlamentje még nem volt soha. De ne is adjon többet a magyarok istene!

Basáskodó anyakönyvvezető-jegyző. A csongrádmezei birhedi állapotok erősen kezdenek mutatkozni Kisteleken is. E független érzelmű nép hosszú évtizedeken át békés egyetértésben élt egymással. A hatóság és polgárság közt komolyabb félreértés nem fordult elő, de hogy ilyen legyen, gondoskodott arról Tekulics Sándor községi jegyző, ki nyolcz ezer lélek fölött az állami anyakönyvvezetői teendőket is végzi.

Ez a nagyon korlátozt tehetségű uri ember, kit a politikai rafineriákban megcsontosodott intrikus lelkű mameluk kortesorvos dr. Löszl Jenő vezet orránál fogva elhatározta, hogy az egyházpolitikai törvényeket oly módon hajta végre községünkben békés uton, hogy arra a község lakóinak okvetlen fel kell lázadniok. O az ő korlátoztágában ugyanis azt eszolta ki, hogy a kisteleki egyháznak a házasság-kötések körül gyakorolt ősi jogát, mely abból állott, hogy hetenkint négy napon esketett, egyszerűen meg akarja semmisíteni, kitűzven a poig. házassításra egyedül a hétfői napot.

Ez önkénykedés rendkívüli felháborodást okozott Kisteleken, hol a hívek az ősi szokásból egy vonásnyit sem akarnak engedni s a szerdán esküdni akaró polgárok az őket hétfői napra visszautasító anyakönyvvezetőnek eljárása ellen elkeseredetten tiltakoznak.

Az anyakönyvvezetőnek e tulmerész önkénykedését Városhy Gyula országgy. képviselő élő szóval jelentette Perczel belügyminiszternél, ki a helyi egyház ősi szokását az anyakönyvvezető által respektálni nemcsak méltányosnak, de törvényekben gyökerezőnek jelentvén ki, f. évi január 14-én sürgőnyileg utasította Csongrád m. alispánját, hogy Tekulics Sándor anyakönyvvezetőt az egyházi szokások szem-előtt tartására utasítsa.

Tekulics Sándor azonban nem azért községi-és állami hivatalnok, hogy a fennálló törvényeket és miniszteri intézkedést megtartsa, s így ő még ma is szemben helyezve magát 8 ezer ember jogos szokásával, nem adva a belügyminiszter utasítására semmit, lemondva a hivatalnok tapintatosságáról, makacsul ragaszkodik a hétfői naphoz, s a más napokon polg. házasságra jelentkezőket könyörtelenül visszautasítja.

Tisztelettel kérdem Csongrádmezei alispánjától: szándékozik-e ez ember basáskodásának véget vetni? mert ha nem, egy lázongó községgel több lesz az országban s a Csongrádmezei állapothoz egy újabb csinos sarjadása fog az országgyűlés előtt tárgyalatni, nagy öröme azoknak kik a botrányos dolgok feltárásában örömlüket találják.

Kistelek, 1897. jan. 18.

Rendkívüli levelező.

Adós fizess.

Kolozsvár, jan. 8.

Mindenki tudja tapasztalásból, hogy a magyar földmives nép a kölcsönvett tőke után a kamatokat az esedékességi napon majdnem óra-pontosságra fizeti le, e tekintetben gyakran fölülmulja a kereskedőket, kiknél pedig életkérdés a pontosság.

Ezen tény gondolkozóba kell, hogy ejtse azokat az embereket, kik az eladósodott nép sorsát szívőkön viselik és a kik őt az adósokkók hinarjából kimenteni tudják és akarják is.

A hitelszövetkezetek után elértük azon eredményt, hogy a legelhagyottabb szegény községben is 5¹/₂%-ba áll a pénz és a mit ezen felül nyereszedik a községi hitelszövetkezet — legrosszab esetben 2%-ot — az otthonmarad, a faluból ki nem megy, hanem osztoknak rajta a törzsrészvényesek, kik nem mások, mint épen az adósok.

Ha a dr. Nagy Ferencz szövetségi törvényjavaslat a gyakorlati utmutatások nyújtotta módosításokkal törvényerőre emelkedik: ki lesz használat a népnak pontos kamatfizetési hajlama és meg lesz mentve a földmives a vagyoni elzúllástól.

E javaslat egyik cikkelye szerint a törzsrészvények 5%-nál többet nem jövedelmezhetnek, a felesleg a tartaléktőkére fordítandó; de a tartaléktőkét sem szükséges, sem helyes nem lenne a végtelenségig gyarapítani. Ha elérte már a törzsrészvények értékét: a további gyarapítás felesleges, sőt haszonnal sem járna.

Felmerül a kérdés: mi történjék ekkor a jövedelemtöbblettel?

A legjózanabb feleletet erre az, hogy azok kapják, akik létesítéséhez hozzájárultak: osztassék ki az adósok között, magyarul mondva: az adósok kapjanak osztalékokat.

Szokatlan egy ilyen indítvány és sokan lesznek, a kik megtámadják.

Elejét veszem a támadásoknak és iparkodni fogok a következőben indítványom közzéadását jogos voltáról meggyőzni az olvasót.

Eddig is az adósok teremteték meg a részvénytársaságoknak azt az öröndetes gyarapodását, hogy ma hazánkban van részvénytársaság, mely részvényeseinek évenként 11¹/₂% (egyszázötvenegyszázalék) osztalékot ad és igen kevés vidéki takarékpénztár az, mely osztalékul a törvényes kamatlábnak megfelelő osztalékot adja és amellett akárhány takarékpénztárnak tartaléktőkéje, — mely szintén a részvényesek tulajdona — feléri, sőt többszörösen felülmulja a részvényitöket.

Ez mindenesetre hasznos a részvényeseknek és erdem a kezelőknek, mert tőkét gyűjtöttek össze. Sokan azt mondják, hogy tőkét teremtetek a takarékpénztárak. De ez nem áll, mert a tőke — ha nem is egyszerre és egy helyen — de mégis megvoit. Összegyűjtöttek úgy, hogy olyan kamatláb mellett kapott a vidéki birtokos kölcsönt, hogy saját romia-ával a részvényesek jölétét mozdította elő. Ugy tettek, mint a gyógyszerész a szegfűvirágtheával, hogy kőbólszámra veszi a cigányasszonytól olcsón (2¹/₂%-ért) és eladja a betegeknek drágan (10¹/₂%-ért).

A részvényeseknek és részvénytársaságoknak, egyszóval a vagyontömegeknek nem szabad oly nagy anyagi előnyöket szerezni, hogy az ebből kizártak-bau a szocializmus és anarchizmus tévniatáibredjenek fel. Be kell érni mindenkinek a szokásos és törvényes haszonral; a felesleget annak kell visszazolgáltatni, kitől azt jogosan, de nem méltányosan beszédtek.

Jogosan azért, mert egy részvénytársaság sem tudhatja előre, hogy ha a kamatlábat a minimumra szállítja le, kikerül-e neki év végére a méltányos jövedelem és a tetemes kezelési költség? De ha év végén, mikor a zárlatot elkészítette: megtudta: méltányos, hogy részletesse benne az adósokat is.

A hitelszövetkezetek járjanak ebben elől Nem úgy, hogy kézpénzben leszámítva kifizessék az egyes adósoknak az osztalékot hanem úgy, hogy tőkétük törlesztésnél év végén leírják. A kamatlábat szedjék az egész tőke után tovább is, a másik év végén a leírt tőkerészletre eső kamatot is fordítsák tőkétörlesztésre és így tovább, mindaddig, míg az adóst — tudtán és akaratán kívül — nem sikerült teljesen tehermentesíteni. Ha végéig nem is tud erről az adós, nem válik kárára.

Itt az ideje, hogy hazánk — a földművelő ország — intézői végre ebben az irányban is kifejtsék tevékenységüket és a minden politikai pártmozgalomtól teljesen függetlenül alakult és vezetett községi hitelszövetkezetet gyámkodásuk alá vegyék.

Ne nézzék, hogy kitől jön de szivelték meg e cikkelykét mindazok, kiknek kezében a tőke van és a kiknek vezetésétől a nép anyagi és erkölcsi jóléte függ.

Kéri őket erre

Dr. Gidófalvy István,
kir. közjegyző.

Országgyűlés.

Szombaton Győry Elek aratott szép szóközi sikert. A hangja azok előtt, a kik már hallották a Házban kedvesen, ismerősen csengett, bongott, a mit pedig mondott, az a néppárt kivételével az egész házban élénk helyeslést keltett. Asbóth Jánosra — a néppárt látszólagos vezérére, — csafolt rá, a ki azt mondta, hogy a néppárt a lelkiismereti szabadság bajnoka, a keresztény vallás harcosa és a kis emberek pártfogója. Ezért bizony külön pártot nem volt érdemes alkotni. Mert a lelkiismereti szabadságot a függetlenségi párt sorában is lehet harcolni a keresztény vallás és a kis emberek harcosa pedig a haza függetlenségét kell, hogy munkálkodjék. Viszautasítja azt a vádat, hogy ők titkos szövetségben állnak a kormánypárttal.

Lukács László pénzügyminiszterrel polemizált ezután és helytelennek tartja azt az álláspontot, hogy a kormány iránt a bizalmatlanságnak csak az appropriáció lehessen kifejezése adni. Erős kritikát gyakorol a mai kormányzat fölött, a mely nem a szabadelvűség, hanem a hatalom erejének győverével küzdött ki azt a tulajdoni többséget.

Akármiilyen erős is volt a támadás, a jobboldalon nyugodtan és figyelemmel, sőt bizonyos elégedettséggel hallgatták. Maga a miniszterelnök fölöttél Szilágyi Dezso mellé és onnan mosolygott le a rokonszenves szónokra. Ennek a nagy meglepődésnek pedig nem volt egyéb oka, minthogy másfél

óra múlva is még mindgártott a beszéd. Már pedig Bányfy Dezso bár igazán le lehet kötelezve annak, a ki a budget-vitát másfél órával húzza, mert az az ő miniszterelnökségét hosszabbítja. Ha a vita gyorsan véget ér és a költségvetést megszavazzák, akkor sor kerül a kiegyezésre, ez pedig a mai konszolidáció szerint bucsusztatója lesz a Bányfy kabinetnek. Minél későbbre halasztódik tehát a kiegyezési tárgyalás, annál hosszabb életű a kormány. Ezek szerint Bányfy Dezso és társai Győry Elek erősen támadó beszédének több mint másfél órai életet köszönhetnek.

Akár tudatában volt ennek Győry, akár nem, tény az, hogy nagy beszédet mondott. Végig ment a 67-iki kiegyezés óta létesült alkotásokon. Elítélte azt a törekvést, a mely a pragmatika szankció örve alatt olyan intézkedést akart becsempészni, a mi a magyar közjogot sérti és a mi az 1723. évi 7-ik törvénycikkben soha benne nem volt a pragmatika szankció azon formáját, a melyből maga Deák Ferencz is sok rosszat magyarázott ki. A kormányok működését nem az igazi liberális irányította.

— Helyes, — szolt valaki a néppárton.

— Önöknek még ez a liberálisizmus is sok, vágta vissza nagy derűtléggel Győry.

A mai rendszer pedig — folytatta azután — korrumpált és a pártkasszára támaszkodik. Ma már csak arra való a kormány, hogy egyesek érdekeit protegálni lehessen nála. (Taps.) Pulszky Gusztai azt mondta a felirati vitánál hogy a kisebbség köteleseége minden alkotmányos államban: tisztelni a törvényt. Ez nemcsak a kisebbség köteleseége, hanem és első sorban a többségé is és azoké, akikre a törvény végrehajtását és ellenőrzését bízták: a kormányé. Ennek nem tett eleget a Bányfy-kabinet és pártja, mert a miniszterelnök a pártkassa és hivatalos hatalmi apparátussal szemben csak azzal tudott védekezni, hogy peccatort intra et extra. Figyelmezteti a kormányt Deák Ferencz mondására, hogy az a nemzet, a mely önként lemond jogairól, az megsemmisül. Nem fogadja el a költségvetést. (Hosszasan tartó taps és szelsőbalon.)

Asbóth János személyes kérdésben kért szót. Győry Elek őt a néppárt vezérének léptette elő, valószínűleg abból a célból, hogy az egyenlenség magvát hintse el pártjában. (Derűtléggel.) Kijelenti, hogy a néppártnak vezéréit, bár nem is ebben a Házban foglalnak helyet (Folkliátások: Megbukott Kacsakémeten!) ma is vezére a pártnak, a melynek ő csak egyszerű közlegénye. Az ő pártját olyan magasztos eszmék...

— Kérem, ez már nem személyes kérdés, szakította félbe Szilágyi Dezso.

— Jó, hát akkor felelek személyes kérdésben a pénzügyminiszter tegnapi beszédére, a ki ellenmondást lát abban, hogy a néppárt, mely konzervatívnek vallja magát, a szavazati jog kiterjesztését hirdeti.

— Kérem ez sem személyes kérdés, szolt rá újból az elnök.

— Igaz, ez nem személyes kérdés, hanem félreértett szavaim helyre magyarázása. (Nagy derűtléggel.) A pénzügyminiszter ur félreértette a mit monottam azt akarom helyre állítani.

— Állítsa hát helyre! — hagyta helyben Szilágyi általános derűtléggel közben.

És Asbóth folytatta a helyreállítást. Angliában a konzervatívek szintén hirdetik az általános szavazati jogot, mert a ki a népjogot korlátozza, az reakciónárius, a ki pedig erőszakos módon kiterjeszti, az forradalmár.

Győry Elek személyes kérdésben azt válaszolja, hogy ő kénytelen volt Asbóthot, aki úgy beszélt, „mi, a mi pártunk”, — vezérnek tartani, azt persze nem tudta, hogy ők a főeredőházban tartják vezérüket. (Derűtléggel.)

— Ki következik? kérdezte az elnök.

— Marjay Péter, szolt Lakatos jegyző.

És szólan kezdet Marjay Péter Kossuthpárti igazi, jóízű magyarsággal. Igéri, hogy rövid, egyszerű beszédet fog mondani, mert a Győry Elek beszéde után nem is kellene egyebet mondani, csak annyit, a mennyit a pap mond az imádság után, hogy: Amen.

Ezután Komlóssy Ferencz beszélt, a pap-képviselő, akinek beszéde annál érdekesebb, mert kath. paplétére hevesen és kiméletlenül kikelt a néppárt ellen. A nép békéjének, a papság egymás iránt való testvéri szeretetének, a felekezetek egyetértésének földulásával, megbontásával, a nemzetségekkel való kacérkodással vádolta a néppártot, amelynek eszközeit és harcmodorát a legkiméletlenebbül elítélte, a néppártiak nagy türelmetlensége és a kormány és Kossuth párt lelkesedése mellett.

Végre fölállott Apponyi Albert gróf. A nemzeti párt vezére a jászberényi remuralom tárgyában interpellálta meg a belügyminisztert. A politikai üldözés, a törvénytelenesség, a törvény kijátszása, ime ezek vannak most állandó napirenden Jászberényben. Miért? Mert a jászberényi tántorítatatlau nép kitarított egy elv, mondjuk — szolt Apponyi szinte meghatottan — egy ember mellett. Tehát ki kell tenni az ellenzékietek hivatalukból, meg kell fosztani őket alkotmányos joguk gyakorlásától, el kell üldözni őket a városi közelet minden teréről. Mi a városi képviselőtestület autonóm joga? Semmi. Van ott szó választásról? Dehogy. A megyei kormányzat egyszerűen kinevezte embereket, oda, ahova akar. Jellemző hogy az analifabékat jutnak így uralomra. „Megválasztottak” polgármesternek egy embert, akinek nincs meg állásához a kvalifikációja, „megválasztottak” városi tanácsosnak egy embert, aki nem tud írni-olvasni. De kormánypártiak!

Perczel röviden válaszolt. Majd harmincz nap alatt fog válaszolni. Ez a sablon első része; a második lesz a válasz. Az adsndó választ tudjuk előre.

A SZENTESI LAP TÁRCZÁJA.

Kazimira és Theodóra.

— Kép a nagyvárosi életből. —

A „Szentesi Lap” számára, írta:
Gelsei Biró Zoltán.

— Jól mondta ön az imént, hogy nagyon szépek. Két egyforma nővér. Az egyik olyan, mint egy germán istennő. Aranyszőke haja ugy göndörödik szét a homlokán, mint egy diadém. Ragyogó kék szemei vannak. A szája akkorka, mint egy szét-pattant cseresznye. Mikor mosolyog, bársony arczán két kis csókolni való gödröcske pajzánkodik. Alakja kedves, karcsu és filigran. Kedélye vig, pajzán, elragadóan szeretetreméltó. Olyan igazó egész valója, hogy sokáig gondolkoztam, melyiket válasszam az én istenemül. Ez a vidámság istene.

— Melyik ez?

— A Kazimira.

— És a másik.

— A másik, az a Helikonból pattant a földre.

Nem volt a görögöknek olyan szép istennőjük, aki őt felülmulta volna. Göndör barna haját görögösen bizarr tekercsbe csavarja. Mintha maga is tudná, hogy így hódít vele. Beszéde kedves, komoly és szellemes. A két arca olyan, mint a pirosító barack. A termete olyan finom, mintha liliumnak született volna. Egyik szebb mint a másik. Mindkettő híres gazdasszony. Edes anyjuk művelt lelkű asszony lévén, pártatlan nevelésben részesültek. Hát ahol ez a két istennő tánczol, azon a bálon a colon közepe tele van frakkal, a puffok tele vannak hölgyekkel s a két kis istenért az előcsarnokokban egymást provokálják a gavallérok.

A jégen meg csak jégtündereknek ismerik őket. Folyton körüldötték karikáznak az irigylet gavallérok.

Hanem hogy ez a két név hogyan kerül össze a karéj pusztai márványkövel. azt épp úgy nem értem, mint egy miniszteri körmondatot.

— No azt meg majd én mondom el. Az elhunyt ifjú épp ugy rajongott azért a két hölgyért, mint a többi. Nem úgy. Ő szerelmes volt — mindkettőbe. Szerelmes halálig és bolondulásig. Mikor már maga is érezte, hogy az a finom köhéscelés a koporsófenék kopogása, ennek a két ideálnak élt egyedül ott a fővárosban. Így beszél a nevelő. Tudta, hogy meghal. Idealistáknak megbocsájtható a kettős szerelm. Aki halálnak válna, annál megmagyarázható is. Minek gyötörje magát választással?

Csak az volt a baj, hogy szegény fiu tánczolt. Tánczolt szakadatlanul. Kimerült, lerogyott, ezután folytatta reggelig. Bálról bálra ment, ahol ott volt a Kazimira és a Theodóra.

Egyszer aztán megfordította az életrendet. Hanyat fekvő az ágyba s nem mozdult hat hétig. Az ágya előtt egy vértócsa fekvő. Az orvos összerfirkált vagy tízenyolez receptet, azt sorra beadogatták neki. Egyszer aztán felnyitotta a szemét. Az orvos láthatólag megörült. Körülkoptogatta, kihallgatta a belseje zörgését és azt mondta, hogyha még egyszer tánczol, többé a szemét sem nyitja fel.

Szegény fin tudta hogy úgy sem igen nyitogatja kilenczven esztendeig. Már akkor a Gerendai sarkógyáros rég kiszállította a „szives rendelémny”-t. Itt pihent a kastélyban.

Az orvos elültött az urfának mindent. Oda nyomott melléje egy Babi nénit, az ott gugszolt mellette. Megtiltotta, hogy sem ujságot, sem dohányt, sem mást a betegnek adni a rendelvényen kívül nem szabad. Hanem az urfi nagyon szépen tudott hizelegni. Megsimogatta a Babi nénit, az el-lágyult tőle. Dörmögött az orvosra s belopott egy egy napi lapot. Had szórakozzék az urfi, ahhoz csak semmi köze a sorvadának.

Az urfi mohón végigrohanta a rovatokat. Előbb a bálakat azután a koncerteket és így tovább. Egyszer megakadt egy helyen a szeme. Az arca kigyult, a Babi nénit elküldte egy recepttel a patikába. Mire a Babi néni visszajött nem volt beteg. Eltűnt mint a buborék. Még az uj nyakken-eőt és az uj czilinderet is elvitte. A Babi néni ijed-ten hívta az orvost. Az még a vasorru babákat is helyrebb menyeknek találta dűhében. Főlkapta a lapot s egy helyen megtalálta a „Jégvilág” rovatban amit keresett. A szép Kazimira az aznap esti jégünnepélyen jégkirálynő volt. A Theodóra apród-jául szegődött. Az urfi is elrohant a jelmez intézetbe.

Mire az orvos kiért a jégre, az urfi már ott tolta királynő ő felesége szánját az apród mellett. Hasították mint a nyíl, a jeget. Egyszer az urfi a melléhez kapott s hanyatt esett.

Nagyt kaczagtak rá, hanem amint a kiemredt szemét meglátták, megakadt egy kicsit a mulatság. Az orvos bintóra tetette elvittette, azu an zsi bongott Kazimira és Theodóra körül az ifjuság tovább. Folyt a mulatság, zene, kacagás, éjfélig. A Kazimira és Theodóra mindent tudtak, csak az urfiról nem tudtak semmit. Otthonn elbeszéltek, hogy egy fiatal ember rosszul lett, de azután nagyon jól mulattak.

A beteget haza hozták. Kihozatta magát ide. Megmutatta, merre tegyék a fejét hova ütessék a ciprusokat, hova a szomorufűzet. A fákon keresztül a bággyadt nap rásütött az arczára. Bele mosolygott, intett neki egy bucsut, próbakép fölállította a sarkóvet, arra is rásütötte. Többet azután nem mozgott.

Holnap teljesítjük a kívánságát.

Elfordultam és minél messzibb igyekeztem lenni a szép Karéj pusztától.

(Vége.)

Helyi és vegyes hírek

— **Vizsgálat a Gáll-féle sajtó-perben.** A szeged-kerületi sajtóügyi vizsgálóbíró Gaál Sándor kir. járásbírónak lapunk felelős szerkesztője ellen indított sajtó-perében ma tartja meg a tanukihallgatásokat a — szentesi kir. járásbírósa helyiségében. A vizsgálóbírónak a tanuk iránt tanúsított azon előzékenysége, hogy nem idézte be őket Szegedre, hanem maga fáradt ki ide, méltó kifogás alá esik, mert az adott esetben a szentesi kir. járásbírósa helyisége egyáltalában nem mondható neutrális helynek; aminek bizonyosságát fölemlítjük, hogy — értesülésünk szerint — a panaszos egyik bírótársára: Firtling Sándor albiró máris faggatta a tanukat, hogy mit fognak vallani? Megengedjük, hogy ez pusztán kíváncsiság, de azt az állítást meg nekünk engedjék meg, hogy Gaál Sándornak nagy oka van tulmenni a kíváncsiságon esetleg a terrorizmusig is; ami nem is olyan nehéz, mert a tanuk jobbára a vezetése alatt álló bíróság tisztviselői.

— **Óvónó választás.** Mint lapunk múlt számában jelentettük, a városi iskolaszék, illetőleg ovodai felügyelő bizottság vasárnap délelőtt tartott ülésében töltötte be a felsőpárti óvónói állást. Összesen 43 pályázó jelentkezett, kik közül egy visszavonta a kérést, négy pedig még nem okleveles, s ezért választás alá sem bocsátották. A választás előtt két jelölt mellett csoportosultak az ovodai felügyelő bizottság tagjai, ugymint: Szabó Ilka és Nagy Etelka mellett. Egészen az utolsó napokig biztosnak látszott, hogy Szabó Ilka kapja meg a szavazatok többségét. Azonban az utolsó napokban fölvetették a felekezeti szempont jelszavát. Ugyanis az ovodai felügyelő bizottság tagjai között már régebben megállapodás jött létre arra nézve, hogy — tekintettel az illető városrészek lakosságának vallására — a felsőpárton mindig református, az alsópárton pedig rom. kath. vallású óvónó alkalmaztassék. Minthogy pedig az óvónói oklevelekből kitudt, hogy Szabó Ilka rom. kath. Nagy Etelka pedig református, az ovodai felügyelő bizottság többsége Nagy Etelka jelöltsége mellé állott, s meg is választotta őt a szavazatok kétharmad részével; amiben különben az is egyik döntő szempont volt, hogy ezt az állást eddig is Nagy Etelka töltötte be, s első ízbeni megválasztása önhibáján kívül eső okból semmissített meg és így újból való megválasztása által egyuttal a méltányosságának is elégtételt.

— **A sertésvész megszűnt.** Mint örömmel értesültünk, a régen pusztító sertésvész, amely határunkban kegyetlenül megdézsmálta a sertésállományt, s amely miatt a piaci forgalomból teljesen ki voltak zárva a sertések — valahára megszűnt. Pár nap múlva valószínűleg napvilágot lát a hivatalos hirdetés, amely tudatja mindenkkel, akiket illet, hogy — szabad a vásár.

— **A hullafosztogatók ügyében** pótvizsgálatot foganatosított a rendőrség, s mint halljuk, nem eredmény nélkül. Az elért siker további nyomozásra buzdítja a rendőrséget.

— **Az ártézi kutak környékét** rakoncátlan inasok és cselédek undort gerjesztő módon berondítják. A rendőrség végre maga is fölbozankodott a szemtelenségen és szigorú rendeletet adott ki a tettesek kinyomozására, hogy példásan megfenyithesse őket.

— **Veszett kutya.** A napokban Tóth Endre teési tanyáján egy gyanus kutyát vertek agyon. Az orvosi vizsgálat megállapította, hogy a kutya veszett volt. Most már csak az a kérdés, hogy mart-e meg valakit?

— **A ki a börtönt szereti.** Ilyen ember is akadt egy Eurico Badala nevű volt tengerész személyében. Badalát, mint Rómából jelentik, azzal vádolják, hogy már másod ízben álnevet használ és elítélt egyének büntetését szenvedte el. Badala 1882 óta a hadi tengerészetben szolgált és 11 ízben volt

büntetésre. Nehány év előtt egy gonosztevő helyett, a kit öt évi börtönre ítélték, magát záratta be és már három évet töltött a börtönben, a mikor kiszült a tüpisság. Badalát ekkor álnev használatáért tíz havi börtönre ítélték, a mit azonban ő semmibe sem vett, mert 1896. decemberében Palermóban Alfredo Orsini helyett fogatta el magát. Speziába került ekkor a hadbírósa elé s csak úgy menekült meg a büntetéstől, hogy Orsini fivére a leghatározottabban tagadta a személyazonosságát. Az igazi Orsini ez alatt Argentínába szökött. Senki sem tudja megérteni, mi indítja Badalát ezekre a tiltott gyönyörökre.

— **Megzavart teastély.** Csákovárrott. mint vnan írjak, szintén fölkipták a tea estélyek intézményét s a párolgó teáskannák körül rendesen kedélyes kompánia szokta élvezni a társas-élet szelid örömeit. A napokban azonban egy tea-estélyi olyan botrány zavarta meg, aminek még aligha van följegyzve a zsurok aranyfüstös, virágos lapjain. Az a tea-estély, amely szintén a legkedvesebbnek ígérkezett, de ezt az ígérteit egyáltalán nem váltotta be, az ottani Rószl vendéglőbe gyűjtötte össze Csákovár értelmiségét. Hogy pedig a muszka ital még jobban esék a vendégeknek: maguk a társaság bájos hölgytagjai sürgőldöltek a konyhába és töltögtették a keszes porcellán csészékbe a modern társas-élet nektárját és saját picit kezekkel facsargatták a boldog citromokat. A tea estély Hébéi között volt dr. F. J. orvos neje is, a konyhába pedig kiment kuktálkodni egy csákovári fiatal ügyvéd is, aki előzékenyen nyújtotta karját a doktor ur szép nejknek, hogy azt: terembe visszaveresse. Mi lett azonban ebből az ártatlan előzékenységből? Alighogy a doktor ur megpillantotta a visszatért párt, rögtön oly örült feltékenységi düh fogta el, amelyen rekordot még Otelló sem ért el a szerelmefeltés dolgában. Arczából kivelve rohant a belépőkhoz és minden bevezetés nélkül brutálisan arczul ütötte az ügyvédet is, meg a feleségét is. Mondanunk sem kell, hogy a férj e fölháborító durvasága a társaságban a legnagyobb megbotránkosztást idézte elő és a jókedv szelleme megriadva menekült el az imént oly vidám tereméből. . . Másnap a dolog egyik epilógusa párbaj formájában játszódott le az orvos és a fiskális között, a másik epilógusa pedig valószínűleg a törvényszék előtt fog lefolyni, ahol majdan a menyecske válopórt tárgyalják. . .

— **Esküvő előtt.** Bizonyos tekintetben tanulságos eset történt Borsodvármegyében egyik községben. Egy vagyonos özvegy korcsmárosnét kellett volna egy odavaló korcsmárosnak oltárhoz vezetni. A jegyesek boldogok voltak a különösen a vőlegény érezte jól magát, mert a jövődéli házasság szép kilátásain kívül, még az a nem csekély értékű körülmény is dagasztotta kebelét, hogy a menyasszony kerek haterer forint hozományt hoz az új fészekbe. Az esküvő napján, a mikor már mindenkeszeu volt, csak a templomba kellett volna meenni, a vőlegény, kétségtelenül pusztá kíváncsiságból, megkérdezte a menyasszonyt, hogy vajjon igaz-e az a kellemes hír, a miről a falubeli fáma regél, hogy neki, tudniillik az asszonynak, haterer forintja, van? Mert ő nagyon szeretné látni azt a kis pénzt. Hisz oly lélekemelő dolog, haterer forintot egy rakáson látni! A menyasszony kissé kelletlenül válaszolt jövődélijének s úgy vélekedett, hogy elég idő lesz arra majd az esküvő után. Amde a vőlegény nem tágitott s végre a korcsmárosné engedett a gyengéd kíváncsiságnak s bevezetvén a türelmetlen szerelmezt szobájába, megmutatta neki a haterer forintot, a melyek egy csinos szekrényben megapulva várták a feltámadást. A most már tulboldog vőlegény erre felszólította a menyasszonyt, hogy menjenek az esküvőre:

— Oh az ráér még, szólít bájos mosolylyal a menyasszony. Előbb majd megesszük a lakodalmi vascorát, aztán majd beszélhetünk arról. A vőlegény ugyanabban a véleményben volt, hogy arra az esküvő után is ráérnek, de most már a menyasszony nem tágitott s asztalhoz ült vendégeivel s kitűnő étvágygyal elfogyasztotta a pompás ételleket. Lakoma után a menyasszony megüzente az anyakönyvezető jegyzőnek, ne haragudják, tévedés van a dologban, esküvő nem lesz.

— **Uj dolog, uj adó.** A képviselőházban igen uj és igen meglepő dolog történt, Kossuth Ferencnek egyik híve, Benyovszky gróf uj adót fedezett föl s azt a kormány figyelmébe ajánlotta. Okulva más országok példáján, azt indítványozta, hogy hozassék be a gyufamonopólium. Ez bizony eddig nem volt szokásban, hogy 48-as ember a nép terheit szaporítsa, És épen monopóliummal! A mi annyit jelent, hogy a kormány vegye a kezébe a gyártást és az eladást, miként a sónál és a dohánynál. Az indítványozó talán meg sem gondolta, hogy a monopólium, nemcsak az államkasszát gyarapítja, hanem igen nagy mértékben a kormány hatalmát is. Pedig ez a hatalom egy kissé most is tulon tul nagy.

— **Gyilkosság a czár előtt.** Nagyon rossz dolog lehet czárnak lenni. Egy pillanatra se biztos az élete. Ga vizet iszik, attól kell félnie, hogy mérget nyel; ha templomba megy, nem bizonyos, hogy

utközben le nem teríti-e holmi süvítő ólom-golyó. Testőrség nélkül egy tapodtat sem mehet. Így volt ez mindig, így van ez most is II. Miklós czár előtt. A napokban, hogy az atyuka megunt a czári palotának recsegő parkettjét, kiment virágos kertjébe. Persze nyomában volt egy testőr Amig az uralkodó a kert közepé felé ért, meglátta a kertész, aki szorgalmasan dolgozott egy cserje tövében. Tetszett neki ez az ember s szorgalmáért megakarta (licsérni). Intett, hogy jöjjön közelebb. A szegény kertész rohant, hogy urának lábai elé omoljon. Meglátva ezt a testőr és azt hitte, hogy a kertész merényletet akar elkövetni a czár ellen. Több se kellett a testőrnek. Leemelte puskáját és lelőtte a kertészt, ki szíven találva, holtan rogyott össze, három lépéssel a czár előtt. II. Miklós majd kővé meredt. Első rémületében azt vélte, hogy a lövésék neki szölkáltak. Csak akkor tért magához, mikor a testőr megmagyarázta neki, hogy merénylőt sejtett a kertészben azért lőtte le.

— **Száztizláb magasból** alázuhant személyvonat. Irtozatos, részleteiben s eredményében egyaránt megdöbbentő katasztrófa leírását kapjuk az amerikai lapokból. — Egy vonat, mely több száz utassal volt megrakva, december 28-án Birmingham alaskai városban, száztizláb magasból a mélységbe zuhant. Az utasok közül nyolcvan azonnal meghalt s a többiek részben súlyosan, részben kevésbé megsebesültek. A katasztrófát minden emberi érzésből kivetkőzött gonosztevők idézték elő, kik feltéptek egy darab szint a Cohaba folyón átvezető hidról. Az utasok legnagyobb része bányamunkás volt. kik, éppen akkor megkapott fizetésükkel iparkodtak családjuk körébe jutni. Mire az elhagyott vidékre a rendőrség emberei és az ápolók megérkeztek: megdöbbenve látták, hogy a halállal tuszó szegény emberek legnagyobb része ki van fosztva és megrabolva pénzétől s minden értékes holmijától. A rendőrség a legszelebb körű intézkedéseket tette meg a gonosztevők elfogatására, de mindez ideig a kutatások nem vezettek pozitív eredményre.

— **A szultán életmódja.** Egy bentfentes török érdekesen írja le egy angol lapban a török szultán életmódját. Elmondja, hogy a szultánnak palotájában legalább 50 dolgozó szobája van és senkisé tudja, hogy a napnak és az estnek egy bizonyos részét melyik szobájában tölti el. Néha még az atónálló ő sem tudja, hogy hol van a szultán, mert ő rendszeren egy hátulós ajtón szokott kimenni. De akárhol is van, felügyelő nélkül egy percig sem hagyják. Az őrkök kivétel nélkül senkit sem bocsátanak be hozzá, hacsak egy kamarás vagy adjutans nem kíséri az illetőt a szultán elé. Azt sem tudja soha senki, hogy a szultán mikor, melyik szobában alszik. Van neki vagy ötven ágya. A hálószobák az épület többi részétől vasajtókkal vannak elkülönítve. És hogy még nagyobb biztonságban legyen, a hálószoba ajtaja előtt két hatalmas kutya őrködik, a melyek a legkisebb meszre ugatni kezdenek. A szultán e négylábu hibeiben jobban bíz, mint a kétlábuakban.

— **Öngyilkosság a színpadon.** Arad városában a közönséget pénteken este megdöbbentő öngyilkosság ijesztette meg a mulató közönséget, mely a színházban a színeszetének tapsolt és elefedte egy két órára a napi munka minden fáradsalmát s az élet bajait. Nézték a színészek alakoskodását, hallgatták figyelemmel párbeszédeiket és egészen abban a világban, amaz események hatása alatt éltek, melyek a színpadon lejátszódtak; a darab már-már véget ért, a függőnyt mindjárt lebecsülték, lassan készülődni kezdenek az emberek a hazamenetelre, amikor egyszerre nagy dördülés hallatszik és elterjed a hír: egy színész főbe lőtte magát. A becsületbíró darabot adták, Berczey, a becsületbíró, amikor már látja, hogy nincs menekülés a gyalázat elől, melyet gaztetteinek leleplezése hoz rá, kimegy a színpalok mögé, ahonnan lövés zaja hallatszik: a becsületbíró önmaga büntette meg magát, öngyilkos lett. Ez a darab végső jelenete, melyben valósággyal tragédia történt pénteken. Balla Kálmán egy tehetséges fiatal színész játszotta a becsületbíró szerepét. Miért tette, ki tudja, de ő a lehető legrealisabban játszotta a szerepét és a végjelenetben tényleg főbe lőtte magát. Amikor pajtásai a színpalok mögé tekintettek, hogy meglássák, mit tett Berczey, szerencsétlenül társukat ott találták a színpalok között, a földön súlyosan megsebesülve. A borzasztó befejezés természetesen nagy izgatottságot keltett. Mindenki találgatta, mi készítette a fiatal színészt e kétségbeesett lépésre, de csak a találgatásnál maradtak. A darab véget ért, a függőnyt legördült s míg a ködös éjben hazafelé siettek az emberek, a színpad piros deszkájáról a verét mosták fel egy színésznék, aki az utolsó pillanatig híven teljesítette kötelességét.

— **Halál helyett — nátha.** Egyik közel tanyán történt ez a furcsa kis történet, a melyen szűkebb családi körökben sokat kacagnak s furcsaságánál fogva megérdemli, hogy a nyilvánosság is megemlékezze róla. Egy fiatal legény az aratás alatt örült szerelmére gnyáldt egy szép menyecske iránt, s miután az urához hű menyecske nem hajlott a legény szavaira, az elkoseredett legény elha-

tárolta, hogy kivégzi magát. Ebbeli szándékára meglehetősen kegyelmes módot választott. Vasárnap délelőtt egy lélek sem volt a tanyán a legényen kívül s ez a magány megérlette sőtét tervét. Beleült a kut vedrébe s a nehéz kutkoloncz egyensúlyozása mellett nagy kényelemmel szállt lefelé a kut mélyére, remélvén az údvizítő halált. A víz fölött egy lányira azonban a veder leszakadt, a kutosiorral az ostor felszaladt, a legény pedig a vederrel együtt bele a — térdig érő jéghideg vízbe, s csak délután 2 órákor jöttek haza a tanyabeliek, kik aztán felbuzták a truszukból, káromkodó és segítségért hat órán át hiába kiáltó legényt a kutból. A kelemetlen, hideg fürdőből annyi haszna van a legénynek, hogy nagy időkre lehűltte forró szerelmét a szép asszony iránt s szerencsére, náthánál egyéb baja nem történt.

Botrány a templomban. A canterburyi éresek ünnepélyes felavatása alkalmából nagy botrány történt a minap a canterburyi székesegyházban. Mikor az imponáns menet a középhajón át az oltár elé vonult, a hívek sokaságából ez a hangos fölköltés hallatszott:

— Világcsalók vagytok egytől egyig!

A székesegyházban óriási izgatottság támadt, a hívők a padokra állva kiabáltak, míg a rendőrség végre elfogta a csendzavarót. Kiderült, hogy egy községbeli öreg ur csinálta a botrányt, aki egyenesen ebből a czélból jött a felavató ünnepre. A rendőrség en czinikusán így szólott

— Azért tettem, mert ez az egész felavatás nem egyéb farsangi komédiának.

Meghalt a szegények miatt. Milánóban öngyilkossá lett egy lelkész, aki azért halt meg, mert nagyon szerette a szegényeket és nem tudott rajtuk segíteni ahogyan ő szeretett volna. Don Rinaldo Anetti lelkészről van szó, aki husz év óta szakadatlanul a szegények gyámolításával foglalkozott és mint nagy emberbarát volt ismeretes. Addig-adig adta oda illéreit a nálánál szegényebb embereknek, amíg végre maga is a legnagyobb nyomorba jutott. A napokban végre agyonlőtte magát, mert már nem tudta elviselni az anyagi gondokat.

A gőzgépezők s kazánfűtők vizsgálata. Mikos Gyula kir. főmérnök s állam-

építészeti hivatal-főnök elnöksége alatt Szegeden szervezett bizottság által 1897. évi január hó 30-án d. u. 3 órákor kezdve a magyar államvasut szegedi szivattyú telepén fog megtartani; miről az érdekeltek azon figyelemzettel értesítettek, hogy a vizsga letételére vonatkozó kellően helyezett s felszerelt kérvényeket a fent meg nevezett bizottsági elnöknel (Szeged posta palota) kell meg előzőleg s legkésőbb a kitűzött nap d. e. óráig benyújtaniok vagy beküldeniök.

— **Friss Ujság** czímen jelenik most meg egy tizenbathasábos politikai napilap Budapesten. Ebben nincs semmi vezetés. De abban már van, hogy a Friss Ujság egyes számának az ára csak 1 (egy) krajczár. Ez már igazán a legolcsóbb politikai napilap. Es erre az olcsóságra nem mondható, hogy „olcsó husnak hig a leve”. Ellenkezöleg, van a lapban minden, politikai vezércikk kttűnő íróktól, politikai hírek mindenfelől, szenzációs cikkek, budapesti és vidéki rovatok, sportéletrésztések, humoros közlemények, regény, táviratok stb. stb. A Friss Ujság tehát nemcsak az áránál, hanem a tartalmánál fogva is mindig szenzációs vagyis a címének megfelelően folyton friss. Szokimondóbb ujság nincs a Friss Ujságnál. Előfizetni lehet, naponkinti küldéssel (a bélyeg beszámításával), havi 60 krajczárért. Postautalvány-megrendelés vagy levélbélyegeket tartalmazó előfizetés a Friss Ujság kiadóhivatalához (Budapest, Honvéd-utca 4.) küldendő.

— **A híres kisasszonyok,** Herczeg Ferenc leányai, azaz helyesebben: Gyurkovics mama szép és szerencsés gyermek kei meg vannak immár örökitve képen is Linek Lajos a szalonúndérek e nagy tehetségű művésze festette meg a képet, a Gyurkovics leányokat, a hol a híres kisasszonyok együtt vannak, plain parad, sőt egyrészként nagy toilletében. A színes kép, melynek hossza körülbelül egy méter úgy jelent meg, mint az első igazi magyar műmelleklet. Az „Uj Idők” Herczeg Ferenc illusztrált szépirodalmi hetilapja adja az előfizetőinek ingyért. Kép és lap érdekesség dolgában igazán egymáshoz való. Mindkettő öröme, sőt szépsége minden valamire való magyar uriháznak. A Gyurkovics leányokat láttuk már, hozzávaló körében egy idevaló kedvelt szalonban. Elragadó! Maga az „Uj Idők” becses,

érdekes, szórakoztató és kellemes tartalmával, pompás képeivel és gyakori műmellekleteivel szintén ott van minden valamire való olvasó asztalán. Aki e hazában a művelt névre igényt tart, valóban alig lehet el a Herczeg lapja nélkül. Természetes, hogy a szépirodalmi ujságban most a legfontosabb a regény. Az „Uj Idők” ármat közöl ez uj évnegyedben. Herczeg Ferenc most kezdett meg „A leány története” czímmel uj, hosszabb regényt. Bródy Sándor „Tündér Ilona” című rövidkebbet. Coppéc legújabb regényét „A hűnös”-t szintén az Uj Időknek engedte át magyar nyelven való közlésre, amelybe máris belekezdtek. A három regény mégis csak egy kisebb részét teszi a lap gazdag tartalmának, a melyet a szerkesztő, két főmunkatársa; Mikszáth Kálmán és Bródy Sándor folyton kisebb nagyobb aktualis cikkekkel gazdagítanak. Rajtok kívül a szerkesztőség belső tagjai: Tábori Róbert, Lyka Károly, Pósa Lajos, Tutsek Anna, Sebők Zsigmond. Munkatársai: az élő magyar irodalom és a magyar festők mind. Különösen felhívjuk közönségünk figyelmét az „Uj Idők” farsangi számaira. Ingyen mutatványpeldányt mindenki kap, ha a mi lapunkra és ezekre a sorokra hivatkozik. Az „Uj Idők” előfizetési ára azonban szerfölött kevés. A lap, a Gyurkovics leányok nagy képével együtt; félve 4 frt. Legokosabb ujtétől kezdte előfizetni, mert akkor a folyó regények elejét is megkapják. Az „Uj Idők” kiadóhivatala: Andrassy ut 10, Budapesten.

Hölgyek figyelmébe!

Alulírott, mint frizérrő, ajánlom magam a n. é. hölgyközönség figyelmébe. Budapesten egy előkelő üzletben tanultam, hol a legszébb frizérrő munkálatokat sajátítottam el. A szentesi hölgyközönség pártfogásáért esdve, vagyok

kiváló tisztelettel:

Mecs Balogh Katicza,
frizérrő.

(Szentes I. tized 642. szám.)

ELSO KONYVNYOMDA RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Szentesen, Kurczaparti-utca 31. sz.

Jutányos árak!

ELVALLALJUK:

Diszes számlák, jegyzékek, tudósító levelek; diszes meghívók, táncrendek, divatos eljegyzési és esketési kártyák; étlapok, községi és városi hivatalo; nyomtatványok; árjegyzékek, czim-, asztali s névjegyek, továbbá mindennemű és színű falragaszok és diszes kiítelű gyaáslapok elkészítését.

Szép kivitel!

Harmincz év óta fennálló

s a mai kor igényeinek minden tekintetben megfelelő betűkkel és gyorsajtóval ellátott

ujjonnan berendezett

könyvnyomdánkat,

melyben minden e szakmába vágó munkák a legjutányosabb áron, csinos kivitelben, gyorsan és pontosan készíttetnek el, — ajánljuk a n. é. közönség pártfogásába.

Szentesen, 1896. július havában.

Tisztelettel

**Szentesi első könyvnyomda
részvénytársaság.**

Gyors elkészítés!

ELVALLALJUK:

Mindennemű táblás kimutatások es takarékpénztári mérlegek; időszaki és folyóiratok, hírlapok, művek; diszes kiítelű szalag-aranyozások és számlák; ipar és kereskedelmi körlevelek csinosan kiállitva; mindennemű irodai és ügyvédi nyomtatványok; levélpapírok és borítékoknak czégyunyomással készítését.

Pontosság!

A SZENTESI LAP szerkesztősége és kiadóhivatala,

hol kéziratok elfogadtatnak s az előfizetési pénzek felvétetnek.

Szentes, 1897. Nyomatott a kiadóhivatalon: „Szentesi első könyvnyomda részvénytársaság” gyorsajtóján.